

**Ömer Aslan, *İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti*
(Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 1. Basım,
Aralık 2023) 248 sayfa, ISBN: 978-625-428-429-8**

**Kitap
İncelemesi
Book
Review**

Mustafa Telli

Yüksek Lisans Öğrencisi, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sosyal Bilimler
Enstitüsü, İslâm Hukuku Anabilim Dalı
Graduate Student, Karamanoğlu Mehmetbey University, Institute of Social
Sciences, Department of Islamic Law,
Karaman, Türkiye.

 mtelli363@gmail.com

 ror.org/037vfv096
 orcid.org/0009-0000-6622-3221

**Yazar
Author**

Telli, Mustafa. "Ömer Aslan, İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti (Ankara: Türkiye
Diyanet Vakfı Yayınları, 1. Basım, Aralık 2023) 248 sayfa, ISBN: 978-625-428-
429-8". *Tevilat* 6/1 (Haziran 2025), 279-289.

 doi.org/10.5281/zenodo.15793723

**Atıf
Cite as**

Received / Geliş Tarihi: 16.03.2025
Accepted / Kabul Tarihi: 23.04.2025

e-ISSN: 2757-654X
www.tevilat.com

İntihal / Plagiarism: Bu makale, intihal içermediği teyit edildi. / This article has
scanned via a plagiarism software.

Telif Hakkı&Lisans/Copyright&License: Yazarlar dergide yayınlanan
çalışmalarının telif hakkına sahiptirler ve çalışmaları **CC BY-NC 4.0** lisansı altında
yayınlanmaktadır. / Authors publishing with the journal retain the copyright to
their work licensed under the **CC BY-NC 4.0**.

Yayıncı/Published by: Selçuk University Press

**Bilgi
Info**

Ömer Aslan, İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti. (Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 1. Basım, Aralık 2023) 248 sayfa, ISBN: 978-625-428-429-8

Bu kitap incelemesinde Ömer Aslan'ın "*İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti*" adlı eseri, fetva verme yeterliliği konusundaki klasik ve modern literatür bağlamında değerlendirilmiştir. Müellif, tarihî süreç boyunca fetva ehliyetine dair gelişmeleri ve mezheplerin konuya yaklaşımlarını sistematik bir şekilde incelemekte, günümüz tartışmalarıyla ilişkilendirmektedir. Eser, özellikle klasik döneme dair güçlü bir teorik çerçeve sunarken çağdaş fetva kurumları bağlamında derinlemesine analizler bakımından sınırlı kalmaktadır.

Özet

Anahtar Kelimeler: İslâm Hukuku, İctihad, Fetva, Müftü, Ehliyet, Müçtehid

280

Tevilat 6/1 (2025)

Ömer Aslan, Legal Capacity to Issue Fatwas in Islamic Law (Ankara: Türkiye Diyanet Foundation Publications, 1st Edition, December 2023), 248 pages, ISBN: 978-625-428-429-8

This book review evaluates Ömer Aslan's work "*Legal Capacity to Issue Fatwas in Islamic Law*" within the framework of both classical and modern literature on the authority to issue legal opinions (fatwas). The author systematically examines the historical development of fatwa competence and the approaches of various Islamic legal schools, while also attempting to relate this jurisprudential legacy to contemporary debates. The book offers a solid theoretical framework, particularly regarding the classical period; however, it remains somewhat limited in its indepth analysis of modern fatwa institutions.

Abstract

Keywords: Islamic Law, Ijtihad, Fatwa, Mufti, Legal Capacity, Mujtahid.

Fetva kurumu, İslâm hukukunun hem bireysel hem de kurumsal düzeyde işleyişinde merkezi bir rol oynamış, özellikle müftünün bilgi, ahlâk ve toplumsal sorumluluk bakımından taşınması gereken yeterlilikler tarih boyunca önemli bir tartışma konusu olmuştur. Ancak “fetva ehliyeti” meselesi, genellikle usûlü'l-fıkıh kitaplarının bir alt başlığı olarak ele alınmış, bağımsız ve sistematik çalışmalara nadiren konu edilmiştir. Bu durum, özellikle modern dönemde müftülük kurumunun geçirdiği dönüşümler dikkate alındığında ciddi bir literatür eksiklikliğine işaret etmektedir.

Ömer Aslan'ın *İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti* adlı eseri, söz konusu eksikliği gidermeyi amaçlayan bütüncül ve mezhepler arası karşılaştırmalara dayalı bir çaba olarak öne çıkmaktadır. Aslan, klasik literatürde dağınık şekilde ele alınan “fetva verme ehliyeti”ni sistemli bir şekilde inceleyerek, yalnızca ilmî değil aynı zamanda kurumsal ve tarihî bir perspektifle meseleyi ele almaktadır. Bu yönüyle eser, günümüzde “kim fetva verebilir?” sorusunun cevabını hem geleneksel kriterler hem de çağdaş tartışmalar ekseninde yeniden değerlendirme imkânı sunmaktadır.

Bu kitap kritiğinde, Aslan'ın eseri hem yapısal hem içeriksel olarak tanıtılacak; ardından eserin teorik derinliği, metodolojik yeterliliği, klasik ve çağdaş literatürle kurduğu ilişki açısından eleştirel bir yaklaşımla değerlendirilecektir. Böylece bu çalışmanın, fetva ehliyeti konusunda yapılacak yeni araştırmalara sağlayabileceği katkılar ve taşıdığı sınırlılıklar ortaya konmaya çalışılacaktır.

Yazımızda ele alacağımız *İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti* isimli eser Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde vâiz olarak görev yapan Ömer Aslan tarafından kaleme alınmıştır. Fıkıh alanında yapılan bu çalışma; önsöz, giriş, dört bölüm ve sonuç kısmından meydana gelip 248 sayfadan oluşmaktadır. Bu çalışma, eserin içeriğini özetlemekle kalmayacak; aynı zamanda metodoloji, içerik

ve güncellik gibi açılardan değerlendirmelerde bulunacaktır. Böylece Aslan'ın eseri üzerinden fetva ehliyetinin teorik ve pratik boyutları, tarihsel gelişimi ve güncel tartışmalarla ilişkisi değerlendirilecektir. Kitap, 'kim fetva verebilir?', 'fetva ehliyeti hangi şartlara dayanır?' gibi temel sorulara klasik ve çağdaş yaklaşımlar çerçevesinde yanıt aramakta; bu bağlamda ehliyet tartışmasını sistemli biçimde gündeme getirmektedir.

Aslan, fetva konusunun akademik çalışmalarda ilgi odağı olduğunu belirterek; yapılan çalışmaların daha çok fetvanın usul ve âdâbı üzerinde yoğunlaştığını, ancak fetva ehliyetinin ikinci planda bırakıldığını ifade etmiş, konunun genellikle usul eserleri çerçevesinde ele alındığını da vurgulamıştır. Bu eksikliği fark eden yazar, fetva ehliyetini usul düşüncesi çerçevesinde ele alarak, tarihî sürecini teorik bir zeminde örneklerle incelemeyi ve bu alandaki çalışmalara katkı sağlamayı amaçladığını belirtmiştir. Çalışma sonucunda, konuya dair tek bir çalışma ile okuyucunun fetva ve ehliyetiyle ilgili bilgilere kolaylıkla ulaşabilmesini sağlamıştır.

Çalışma etrafında aktarılan bilgiler kronolojik sırayla verilmiş ve fakihlerin ilmî yönden birbiriyle etkileşimleri gerçeğini ortaya koymaya çalışmıştır. Konu; kavramların taranması, ilgili kaynaklardan verilerin toplanıp analiz edilmesi yöntemiyle ele alınmıştır. Giriş bölümünde çalışmanın önemi ve amacına değinilmiş fakat çalışmanın yöntemi ve kaynakların tespitinin nasıl yapıldığı, hangi kaynakların neden, nasıl kullanıldığı bahsedilmemiştir. Bu bölümde fetvanın tanımı, mahiyeti ve fetva vermenin mesuliyetine dair açıklamalar yapılmıştır. Aslan, eserde ağırlıklı olarak "*Fetvanın Usul ve Âdâbı*" konusu üzerinde durmuş ve dört mezhebin görüşlerini karşılaştırmalı olarak ele almıştır. Yazar, çalışmanın amacını, fetva vermeye ehil olanlar ve bu kimselerde aranan şartlar ile fetvayı nakledecek olan mukallit müftülerin yeterlilik esasları hususunda bugüne kadar yapılan çalışmalar ile ortaya konmuş kazanımlara katkı sağlamak olduğunu beyan etmiştir.

Eserin *Fetvanın Kavramsal Çerçevesi* isimli birinci bölümü; ikisi ana başlık, on üçü alt başlık olmak üzere toplamda on beş başlıktan oluşmaktadır. Yazar, Fetva Kavramı ve Kullanımı adını taşıyan bölümde ilk önce fetvanın kavramsal çerçevesini çizmiş

daha sonra terim, sözlük anlamlarını açıklayıp, fetva yönlerinin daha iyi anlaşılması, fikhî dayanaklarını göstermek için Kur'an ve Sünnet'teki yerlerine değinmiştir. Böylece ehliyet kavramı, fetva ehliyetinin şartları tespit edilmiştir. Fetvanın Unsurları ve İlgili Kavramlar adını taşıyan başlık altında müftü, müstefsî, mesele, içtihat ve kazâ kavramları incelemiştir. Mezheplerin önde gelen âlimlerinin konu hakkındaki görüşlerine de yer verilmiştir. Örneğin, İbnü'l-Hümâm (ö.681/1283) bu hususta şunları söyler:

“Ancak müçtehit, fetva verebilir. Usul âlimleri, müftünün müçtehit anlamına geldiği noktasında ittifak etmişlerdir. Müçtehitlerin görüşlerini ezberleyen ve müçtehit olmayan kimse, müftü değildir. Böylesinin vazifesi, kendisine fikhî bir mesele sorulduğu zaman, İmâm-ı Âzam (ö. 150/767) gibi bir müçtehidin görüşünü nakletmek suretiyle zikretmektir. Böylece anlaşılmış oluyor ki zamanımızda mevcut âlimlerin fetvaları gerçek fetva olmayıp müçtehit müftülerin fetvalarını nakletmekten ibarettir. Bu da iki yoldan biriyle olmalıdır:

a) Müçtehide kadar uzanan bir sened (âlimler silsilesi) yoluyla o fetvayı öğrenmiş olması.

b) İmam Muhammed'in kitapları gibi bilinen, elden ele dolaşan son bir kitaba dayanmış olması.” (bk. s. 15-16)

Genel olarak bu bölümde müftünün sahip olması gereken İslâmî, ahlâkî ve ilmî şartları incelenmiştir. Kavramlar detaylıca açıklanmış, analizler yapılmış ve karşılaştırmalı değerlendirmelerle elde edilen sonuçlar maddeler hâlinde paylaşılmıştır. Bu sayede, eserin içeriğini ve kapsamı artırılmıştır.

Aslan, *Tarihsel Süreçte Fetva* isimli ikinci bölümünü fetva ehliyetinin tarihi süreci hakkındaki bilgilere ayırmıştır. Fetva makamının ilk sahibinin Hz. Peygamber olduğuna dikkat çeken yazar, konunun daha iyi anlaşılması için bu bölümü dönemlere ayırarak a) Hz. Peygamber Dönemi b) Hulefâ-yi Râşidîn Dönemi c) Emevîler Dönemi d) Abbasiler Dönemi e) Osmanlılar Dönemi olarak beş başlıkta incelemiştir.

a) Hz. Peygamber Dönemi: Bu bölüme Hz. Peygamber'in görevlerini açıklayarak giriş yapmış, iftâ müessesesinin Hz.

Peygamber ile ortaya çıktığını belirtmiş ve Hz. Peygamber döneminde sahâbenin fetva verme durumlarına değinmiştir.

b) Hulefâ-yi Râşidîn Dönemi: Bu bölümü Hulefâ-yi Râşidîn ve Emevîler olarak ikiye ayırdığını belirten yazar, burada tekrar Hz. Peygamber döneminde sahâbenin fetva durumuna değinmiş, fetva veren sahâbiler ve onların fetvalarına örnekler vermiştir.

Hz. Peygamber döneminde sahâbe, hem Efendimizin bulunmadığı yerlerde hem de yeni sahâbelerin yetiştirilmesi amacıyla iki farklı şekilde fetva vermiştir. (bk. s. 35) Yazar, bu dönemde fetvayla ilgili yapılan çalışmalardan Hz. Ömer'in (ö. 23/644) sahâbenin hukuki görüşlerinden faydalanmak için onların şehir dışına çıkmalarına izin vermediğini aktarmaktadır. Yine fetva vermekle görevli olmayanların fetva vermesinin engellendiği ayrıca halifeler tarafından vali, kadı ve müftü tayinlerinin yapıldığı belirtilmiştir.

c) Emevîler Dönemi: Aslan, bu dönemde hac zamanında Mekke'ye gelenlerin sorularına cevap verebilmeleri için müctehid sahâbilerin görevlendirildiğini aktarmıştır. Yazar, bu döneme kadar fetva verme görevinin resmî olmayan âlimler tarafından yapılmasına karşın Ömer b. Abdülazîz (ö. 101/720) döneminde ilk defa müftü tayin edildiğine ve resmî olarak ilk kez iftâ makamı oluşturulduğuna vurgu yapmış, hadislerle birlikte fetvalar da tedvin edilmeye başlanmıştır. Yazar, bu durumu artık halifelerin içtihad yetkisinin bulunmadığı şeklinde yorumlamıştır. (bk. s. 41)

d) Abbasiler Dönemi: Yazar, "Bu devir, mezhep imamlarıyla birlikte birçok müctehidin yetiştiği bir devirdir." ifadesiyle Abbâsiler döneminin ilmî zenginliğine dikkat çekmiştir. Bölümde mezheplerin oluşumu, tedvin faaliyetleri ve fetva ehliyetinin kurumsallaşma süreci açık bir şekilde ortaya konmuştur. Müftülüğün zamanla resmîleştiği, mezhep bağlılığının fetva verme sürecinde etkili olduğu ve halifelerin bu sürece yön verdiği örneklerle gösterilmiştir. Ayrıca bu dönemde fıkıh usulünün temellerinin atıldığı, fer'î delillerin sistematik biçimde kullanılmaya başlandığı da vurgulanmıştır. Bölüm, tarihî bilgileri net bir dille sunması ve mezhepleşme sürecini açıklığa kavuşturması bakımından oldukça başarılıdır. (bk. s. 41-45)

e) Osmanlılar Dönemi: Aslan, bu dönemde hukuk alanındaki eğitimleri detaylı bir şekilde ele almış ve bölümün en detaylı kısmını oluşturmuştur. Medrese eğitimini, buralarda okutulan dersleri, mezun olduktan sonraki durumları detaylıca anlatmıştır. Osmanlı medreselerinde okutulan dersler tablolar hâlinde sunularak akılda kalıcılığı artırılmış ve okuyucunun sıkılmasının önüne geçilmiştir. Müderrislik, kadılık ve şeyhülislâmlık hakkında bilgi, atamaları, görevleri, yetkileriyle ilgili bilgilere sırasıyla değinilmiştir.

Bu bölümde Aslan, fetvanın tarihsel serencamını ele alarak iftâ makamının kurumsallaşma sürecine odaklanmıştır. Özellikle Ömer b. Abdülazîz dönemindeki gelişmeler, ehliyetin resmiyet kazanması açısından kritik bir dönüm noktasıdır.

Müellif, kitabının en kapsamlı kısmını *İslâm Hukuk Literatüründe Müftü ve Ehliyeti* başlıklı üçüncü bölüme tahsis etmiş ve içeriği dört ana başlık altında incelemiştir. Fetva görevini yerine getirecek kişilerin sahip olması gereken özelliklerin ele alındığı bu bölümde ilk başta ehliyet kavramı ile başlanmış, ardından mutlak müctehid, ehliyet şartları ve mahiyeti sırasıyla açıklanmıştır. Böylece ehliyet kavramı ve müftünün sahip olması gereken İslâmî, ahlâkî ve ilmî şartlar incelenmiştir. İkinci kısımda ise cumhuriyet oluşturan Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelîlere göre müftünün tabakaları incelenmiş, bunlar yapılırken her tabakaya ait bir âlim örneği verilmiş daha sonra bu âlimlerin ehliyetinin ortaya konması için hayatı, eğitimleri, eserleri ve hocaları hakkında bilgiler verilmiştir. Son kısımda da Hanefîlere göre müftünün tabakaları ve ehliyet şartları işlenmiştir. Burada da aynı metot kullanılarak farklı tabakalara müntesip birer âlimin hayatı, eğitimleri, hocaları ve eserleri hakkında bilgiler verilmiştir. Ayrıca Bazı âlimlerin hangi tabakaya mensup olduğu konusunda farklı görüşlere yer verilerek eser, içerik bakımından zenginleştirilmiştir.

“Hanefî fukahası, müftüleri yedi tabakaya ayırıp ilk üçünü müctehid, geri kalan dört tabakayı da mukallitten saymışlardır. Buna göre ilk üç tabakadaki müctehidlerin kendi icthadlarıyla fetva vermeleri gerekir. Ashâbü't-tahrîcden olan fakihler de mezhep imamlarının metot ve görüşlerine bağlı kalarak naslardan hüküm çıkarabilir ve bu şekilde fetva verebilirler. Diğer üç grup

içinde yer alan fakihler ise ancak zaruret durumunda ve başka bir müctehidin görüşünü nakletmek suretiyle fetva verebilirler. Hanefî kaynaklarında mutlak olarak mezhepte müctehid denildiğinde genellikle ilk üç tabakaya giren fakihler kastedilir.” (bk. s.188)

Aslan’ın mezheplerle ilgili karşılaştırmalı bilgiler sunması, okuyucunun mezhepler arasında mukayeseler yapmasına ve elde edilen çıkarımların zihinde daha kalıcı hâle gelmesine imkân tanımıştır. Müçtehitlerin Hanefilere göre yedi, cumhura göre altı tabakaya ayrıldığı vurgulanmıştır. Her tabakaya ait ünlü bir âlimin hayatı ve eserlerine yer verilmesi, bu alanda çalışan araştırmacılar için fukahanın hangi tabakaya mensup olduğunu tespit etme açısından önemli bir katkı sunmaktadır.

Yazar, *Taklit ve Mukallit Müftünün Ehliyet Şartları* başlıklı dördüncü bölümü üç ana başlık altında incelemiştir. Burada taklit, mukallit, müftünün ehliyet şartları ve telfik gibi konuları işleyen yazar, müftülerin fetva verme durumunu, verirse hangi şartları taşıması gerektiğini ele almıştır. İlgili kavramlar sırasıyla açıklanmış; ilgili konumdaki müftünün hükmü, ehliyet şartları, fetva vermesi, fetva verecekse izlemesi gereken yöntem ve verdiği fetvanın meşruiyetine ilişkin bilgilere yer verilmiştir.

Ana fikir olarak Aslan, fetva makamının sadece ilmî birikim değil ahlâkî ve sosyal sorumluluk taşıyan bir kurum olduğuna işaret etmekte, klasik literatürde ehliyet şartlarının detaylı bir şekilde tasnif edildiğini, günümüzde ise kurumsal yapılar üzerinden fetva verilmesinin daha uygun olduğunu savunmaktadır.

Yazar, sonuç bölümünde Kur’ân-ı Kerim ve sünnette olan fetva kavramına değinmiş ve fetva makamının mevkisi itibarıyla İslâm’ın en yüksek hizmet sahalarından biri olduğunu kaydetmiştir.

Eserin en güçlü yönlerinden biri, klasik literatürün önemli bir boşluğunu doldurma çabasıdır. Fetva ehliyeti gibi ihmal edilmiş bir konuyu hem mezhepler arası karşılaştırmalarla hem de kavramların detaylı tanımlarıyla birlikte ele alması, eseri alanında değerli bir başvuru kaynağı hâline getirmektedir. Aslan’ın çalışması, Muhammed Ebu Zehra’nın *Usulü’l-Fıkh* adlı eserindeki fetva ehliyeti tasnifleriyle karşılaştırıldığında, daha sistematik bir yapı sergilemektedir. Kitap boyunca yer verilen Arapça kavramlar,

etimolojik çözümlemeler ve tarihî örnekler, yazarın konuya ciddi bir mesai harcadığını göstermektedir. Ancak bu olumlu yönlerin yanında göz ardı edilemeyecek eksiklikler de mevcuttur. Her şeyden önce, yazarın hangi kaynakları hangi ölçütlerle seçtiğine dair açıklayıcı bir metodolojik çerçeve sunmaması, akademik ciddiyet açısından önemli bir problem doğurmaktadır. Kaynakça zengin görünse de, bu zenginlik temellendirilmemiştir. Hangi klasik metinlere neden ağırlık verildiği ya da çağdaş literatürden kimlerin dâhil edilip kimlerin dışarda bırakıldığı açıklanmamıştır. Bu durum, okuyucunun yazarın bilimsel tutumunu sağlıklı biçimde değerlendirmesini zorlaştırmaktadır.

Eserin çağdaş döneme ayrılan dördüncü bölümü, ne yazık ki genel bütünlük içerisinde yeterince derinleştirilememiştir. Bu döneme ilişkin öneri kısmında, Diyanet'in güncel uygulamaları veya sosyal medya fetvaları gibi bir-iki somut örneğe daha yer verilmesi, yazının hem güncelliğini hem de etki gücünü artıracaktır. Ayrıca dijital platformlardan yöneltilen sorular, kurumsal ve yerel müftülükler arasındaki yetki çatışmaları gibi çağdaş problemlerin ele alınması, çalışmanın güncellik düzeyini önemli ölçüde yükseltebilirdi.

Nitekim günümüzde fetva, yalnızca bireysel müftüler eliyle değil, kurumsal yapılar aracılığıyla da verilmektedir. Bu bağlamda Türkiye'de Din İşleri Yüksek Kurulu'nun oynadığı rol özellikle dikkat çekicidir. Kurul, güncel meseleler karşısında içtimaî, tıbbî ve teknolojik gelişmeleri göz önünde bulundurarak fetvalar üretmekte; bu fetvalar hem yazılı hem de dijital platformlar üzerinden kamuoyuna sunulmaktadır. Ancak eserde bu konuya yalnızca sınırlı şekilde temas edilmesi, bilimsel değerini bir ölçüde zayıflatmıştır. Oysaki Din İşleri Yüksek Kurulu'nun yapısına, karar alma süreçlerine ve müftülerle ilişkilerine dair pratik örneklerle bu bölüm daha güçlü bir şekilde desteklenebilirdi. Öte yandan sosyal medya kullanımı, dijital para birimleri ve tüp bebek gibi yeni meselelere dair verilen fetvalar, fetva ehliyetinin yalnızca klasik şartlarla sınırlı kalmadığını; aynı zamanda çağdaş bilgi birikimi ve disiplinlerarası yaklaşımlarla da beslenmesi gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu durum, Aslan'ın kitabında öne sürdüğü

ehliyet şartlarının güncellenmesine duyulan ihtiyacı da göstermektedir.

Yazarın klasik döneme dair yorumları yerli yerinde olsa da, çağdaş literatürle bağ kurma çabası zayıf kalmıştır. Kanaatimizce Karadâvî'nin maslahat temelli yaklaşımı veya Raysûnî'nin makâsıd merkezli yorumları gibi çağdaş fetva teorileriyle bağlantı kurulması, eserin güncel bağlamını güçlendirebilirdi. Bu eksiklik, eserin kuramsal zeminini daraltmakta, çağdaş ilahiyat okurunun beklentilerini tam olarak karşılayamamasına yol açmaktadır.

Sonuç olarak Aslan'ın çalışması, fetva ehliyeti konusunu merkeze alarak İslâm hukuk düşüncesindeki süreklilik ve dönüşüm ilişkisini görünür kılmakta; klasik dönem verilerini derleyici ve sistematize edici tavrıyla literatürdeki önemli bir boşluğu doldurmaktadır. Bununla birlikte, eserin çağdaş bağlamla daha güçlü bir ilişki kurmaya açık bir zemin sunduğu da unutulmamalıdır. Bu yönüyle eser, hem klasik hem de modern dönemi birlikte değerlendiren daha kapsamlı araştırmalar için sağlam bir temel teşkil etmektedir. Yazarın bu çalışmasını, ileride yöntem açısından daha gelişmiş ve güncel konularla daha bağlantılı eserlerle devam ettirmesi, alana değerli katkılar sunacaktır.

Kaynakça

“Aslan, Ömer. *İslâm Hukukunda Fetva Ehliyeti*. Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 1. Basım, Aralık 2023. Sayfa 248. ISBN: 978-625-428-429-8”

